

Cazul Gheorghe Ursu. Poziția Ministerului Public și martori

Dosar nr.2500/2/2017; 1030/2017

Curtea de Apel București - Secția I Penală

Încheiere

Ședința publică din data de 18 septembrie 2019

Președinta Curții: **Mihaela Niță**

EXTRAS

**Poziția Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel
București și martori**

Reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile art.358 din Codul penal din anul 1968, în vigoare la data săvârșirii faptei, incriminează infracțiunea de tratamente neomonoase.

Apreciază că în sarcina inculpaților se impune reținerea alin.1, care prevede că supunerea la tratamente neomonoase, în general a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului, se pedepsește, precum și forma agravată prevăzută la alin.3 teza I, conform căreia torturarea celor prevăzuți în alin.1 se pedepsește. Arată că această infracțiune se pedepsește în noul Cod penal de dispozițiile art.439, care reglementează infracțiuni contra umanității, activitatea infracțională desfășurată de inculpați încadrându-se în variantele normative prevăzute de art.439 lit.e, g și k din Codul penal.

Astfel cum se menționează în tezele prealabile ale proiectului Codului penal, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr.1183/24.09.2008, publicată în Monitorul Oficial nr.686/08.10.2008, textul reia într-o formă adaptată prevederile art.7 din Statutul Curții Penale Internaționale, valorificând definițiile anterioare promovate de art.6 lit. c din Statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg, art. 2 nr.1 lit.c a Legii nr.10 a Consiliului de Control, art.5 lit. c din Statutul Tribunalului Penal Internațional pentru Orientul Îndepărtat, respectiv art.5 din Statutul Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie și art.3 din Statutul Tribunalului Penal Internațional pentru Rwanda.

Arată că faptele menționate drept elemente materiale ale laturii obiective ale infracțiunii realizează condițiile de tipicitate ale acesteia și atunci când sunt îndreptate în general împotriva oricărei alte persoane căzută sub puterea adversarului, fără a se distinge după cum comiterea lor are loc în vreme de război sau pe timp de pace.

Învederează că prin săvârșirea tratamentelor neomonoase se aduc atingeri importante valorilor supreme ale ființei umane, viața, integritatea corporală, fizică și mentală. Mai arată că principiile umaniste proclamă și apără atributele esențiale ale ființei umane care

trebuie să fie apărate cu sporită rigurozitate atunci când omul se află în situația deosebit de gravă a celui căzut sub puterea adversarului.

În cauza Irlanda contra Royaume - Uni din 1978, CEDO a definit prima dată tratamentele inumane ca fiind acte prin care se provoacă victimelor leziuni sau suferințe fizice și morale susceptibile de a-i produce puternice tulburări psihice. Aceste acte sunt săvârșite cu intenția de a cauza suferințe intense victimelor. Ca și în materie de tortură, suferința trebuie să fie provocată de agenți ai statului sau prin tolerarea ei din partea autorităților statale, ceea ce înseamnă că actele în sine pot fi săvârșite asupra victimei chiar și de particulari.

Arată că prin Decizia nr.2579/07.07.2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosarul nr.61/81/2008 s-a reținut că este relevant, cu privire la infracțiunea prevăzută de art.358 din Codul penal din 1968, și împrejurarea că folosirea forței fizice asupra unei persoane private de libertate, atunci când acest lucru nu este strict necesar prin raportare la comportamentul acelei persoane, este de natură să aducă atingere demnității umane și poate constitui, în principiu, o încălcare a dreptului garantat de art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care prevede că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

S-a mai reținut că situația de conflict, ca situație premisă, există între autoritățile statale comuniste, care nu numai că au tolerat, dar au permis unor agenți ai statului să acționeze ca adevărați torționari față de victimele acestui regim, de suprimare fizică și psihică.

Arată că tratamentele neomenoase constau în acțiuni de supunere a persoanei la tratamente neomenoase greu de suportat fizic, umilitoare moral, chinuri și suferințe deosebit de grave, încălcându-se astfel art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În continuare, invocă decretul nr.295/03.04.1968 privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Securității Statului, arătând că acest act normativ situa sub conducerea și îndrumarea comitetului central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri, instituția Consiliului Securității Statului, potrivit decretului apărarea securității statului se desfășura în scopul prevenirii, descoperii și lichidării oricăror acțiuni dușmănoase îndreptate împotriva orânduirii sociale și de stat.

Arată că prin decretul nr.121/03.04.1978 s-a înființat în cadrul Ministerului de Interne, Departamentul Securității Statului, înlocuind Consiliului Securității Statului și se lărgeau competențele acestei instituții. Susține că potrivit art.5 pct.1 din acest decret, Departamentul Securității Statului și organele din subordine le reveneau, printre altele, următoarele atribuții: răspundeau de modul în care se aplica politica partidului și statului în domeniul apărării securității statului, acționau pentru contracararea și neutralizarea activităților de propagandă îndreptate împotriva orânduirii socialiste, asigurau securitatea conducerii partidului și statului.

Mai arată că în preambulul Legii nr.187/1999 și al Ordonanței de Urgență nr.24/2008 s-a reținut că în perioada de dictatură comunistă cuprinsă între 06.03.1945-22.12.1989, Partidul Comunist Român a exercitat în mod special, prin organele securității statului, partea poliției politice, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor și

libertăților lor fundamentale.

Arată că art.5 din lege definește poliția politică, iar potrivit alin.2 al art.5, este agent al poliției politicii comuniste orice persoană care având calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945-1989 a desfășurat activități de poliție politică în sensul prezentei legi.

Învederează că în cuprinsul rechizitoriului este analizat contextul în care a fost efectuată urmărirea informativă, anchetarea, arestarea, torturarea și vătămarea integrității fizice și psihice a victimei Gheorghe Ursu, pentru simplul fapt de a fi ținut un jurnal cu pasaje injurioase la adresa cuplului Ceaușescu și pentru relația directă cu jurnaliști de marcă de la postul de radio Europa Liberă.

Arată că prin nota de semnalare în cadrul SI nr.865/22.12.1984, a fost transmisă către Departamentul Securității Statului informația că o lucrătoare din cadrul Institutului pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărie Comunală, respectiv Croitoru Pârğuța, împreună cu colegi de serviciu au observat că șeful de colectiv Gheorghe Ursu făcea însemnări într-un registru pe care-l ținea în sertarul biroului său. S-a mai arătat că la mijlocul registrului au fost găsite mai multe pagini în care Gheorghe Ursu a făcut însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru.

Consideră că inculpații au pus în aplicare politica statului comunist de reprimare a oricărei formă de disidență și opoziție la idealurile comuniste în ceea ce-l privește pe Gheorghe Ursu.

În sarcina inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile s-a reținut, prin actul de sesizare, că deși în perioada în care a fost încarcerat Gheorghe Ursu, și anume 21.09.1985-17.11.1985, acesta numai era cercetat oficial de fosta securitate, cei doi inculpați au continuat urmărirea și supravegherea sa pentru faptele de disidență politică. S-a mai reținut că inculpații l-au supus pe Gheorghe Ursu unui regim de teroare, constând în încarcerarea cu deținuți deosebit de periculoși, informatori ai organelor de miliție și securitate, care a avut ca scop obținerea de date relevante pentru ancheta efectuată de inculpați. Precizează că victima Gheorghe Ursu a fost pedepsită cu 3 zile de izolare severă pentru faptul că nu respecta programul ordonat în camera arestului, avea un comportament necorespunzător față de subofițerii din post și sfida cadrele din cadrul conducerii direcției, prin modul lui de comportare. Arată că în acest sens există raportul de pedepsire a lui Gheorghe Ursu din data de 15.10.1985.

De asemenea, mai învederează că se reține că victimei i-a fost interzisă legătura cu membrii de familie, nefiindu-i asigurat tratamentul medical, în condițiile în care Gheorghe Ursu a raportat în mai multe rânduri existența unor afecțiuni medicale și a solicitat asistență de specialitate. Tot în cuprinsul actului de sesizare se mai arată că măsurile represive instituite în cadrul unui regim de teroare fizică și psihică erau menite să-l determine pe Gheorghe Ursu să dea declarații de care avea nevoie securitatea, care se afla în spatele dosarului de drept comun, aceștia urmăreau obținerea de informații cu privire la discuțiile purtate cu scriitorii din anturajul său, în ceea ce privește modul în care a luat legătura cu angajați ai postului de radio Europa Liberă.

În sarcina celor doi inculpați s-a mai reținut prin actul de sesizare că în perioada în care Gheorghe Ursu a făcut obiectul urmării informative, și anume 04.01.1985-

17.11.1985, cu ocazia audierii în sediul Departamentului Securității Statului, inculpații au exercitat asupra sa acte de violență fizică și psihică repetate, care au avut ca urmare vătămarea integrității fizice și psihice a victimei.

De asemenea, s-a mai reținut că în perioada 04.01.1985-17.11.1985, când Gheorghe Ursu a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, cei doi inculpați în calitate de lucrători ai securității au acționat în mod nelegal, dispunând și desfășurând acțiuni de reprimare și intimidare a disidentului Gheorghe Ursu, constând în filaj, urmărire informativă, note de informatori, percheziția domiciliară din 17.01.1985, când victimei i-au fost ridicate caietele-jurnal, manuscrisul cu poezii, scrisori adresate victimei de fiica și ginerele aflați în S.U.A., manuscris cu publicații, interceptarea convorbirilor telefonice prin mijloace T.O..

Arată că victimei i-au fost solicitate numele prietenilor care apar în jurnal, lucru pe care aceasta l-a refuzat, fiind indicate în cuprinsul actelor de sesizare datele la care s-a realizat audierea victimei de către inculpați.

Arată că acțiunile inculpaților, agenți ai statului, s-au circumscris politicii represive instituite de regimul comunist din România împotriva tuturor persoanelor care se opuneau conducerii de partid și de stat, acestea aflându-se în raport de adversitate cu regimul politic de la acea vreme.

Precizează că inculpații au acționat cu intenție directă pentru punerea în aplicare a politicii de reprimare generalizată și sistematică a oricărei forme de opoziție împotriva regimului comunist.

S-a mai reținut în actul de se sesizare că acțiunile inculpaților au avut ca urmare vătămarea gravă a integrității sale corporale și aducerea într-o stare de epuizare fizică și psihică ce au depășit în mod evident consecințele sancțiunilor admise de dreptul internațional.

Mai arată că victimei i-au fost încălcate grav drepturi și libertăți fundamentale referitoare la libertatea de gândire și de conștiință, libertatea de exprimare, libertatea de întrunire și asociere, precum și dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Totodată, precizează că în declarația universală a drepturilor omului, adoptată de Adunarea Generală a Drepturilor Omului la data de 10.09.1948, și anume la art.3 se prevede că orice ființă umană are dreptul la viață, iar art.5 statuează că nimeni nu va fi supus torturii, nici la tratamente crude, inumane sau degradante.

Susține că prin decizia nr.2115-03.09.2016 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în dosarul nr.2989/2/2015, s-a constatat calitatea de lucrător al securității al inculpatului Hodiș Vasile, în considerente reținându-se că măsurile întreprinse au încălcat dreptul la viață privată și la liberă exprimare. S-a mai arătat că participarea lui Hodiș Vasile la percheziția domiciliară a lui Gheorghe Ursu, în care se consemnează identificarea și ridicarea unor înscrisuri considerate dușmănoase, respectiv caiete, jurnal intim, reviste, publicații cu conținut anticomunist, a semnat procesul verbal de consemnare a efectuării de acte premergătoare și l-a anchetat pe Gheorghe Ursu preluând sub semnătură olografă o serie de declarații ale acestuia. În continuare, învederează că în cuprinsul hotărârii se mai arată că măsurile dispuse de Hodiș Vasile au avut ca obiectiv inclusiv aspecte din viața privată a celui

urmărit informativ, poziția acestuia față de politica partidului comunist și a orânduirii sociale din țara noastră, opiniile și afirmațiile cu caracter politic, iar nu aspecte care ar viza siguranța națională sau prevenirea săvârșirii unor infracțiuni contra statului și a economiei naționale. Urmărirea, cercetarea și punerea sub învinuire a lui Gheorghe Ursu, se mai arată în hotărâre, sub pretextul unei fapte de drept comun, maschează reprimarea unei persoane cu concepții anticomuniste și antitotalitare dovada fiind că printre mijloacele de probă pentru dovedirea infracțiunii privind deținerea de mijloace de plată străine se numără și înscrisuri private, jurnale personale, note, semnări, corespondență privată. S-a mai arătat că a realizat o încălcare nelegitimă și disproporționată a dreptului la viață privată și a libertății de exprimare, fiind îngădite drepturi fundamentale ale omului.

Cu privire la inculpatul Pârvulescu Marin, arată că prin hotărârea nr.2299/21.09.2015 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în dosarul nr.2912/2/2015 a fost constatată calitatea acestuia de lucrător al securității. Precizează că s-a reținut că activitatea desfășurată prin anchetarea directă a persoanei în cauză, propunerile și concluziile, în sensul că ar fi desfășurat o activitate dușmănoasă împotriva regimului politic comunist și ar fi promovat valorile din occident, activitate combătută constant și nejustificat de securitate, astfel încât persoana să fie supusă atât unei activități administrative de înlăturare prin avertizare, a fost nevoită să ofere declarații organelor de securitate asupra ideilor și opiniilor democratice recunoscute formal de constituția în vigoare la acea vreme, inclusiv de tratatele internaționale la care România era parte, însă profund încălcate de organele de securitate la regimul politic totalitar. S-a mai arătat că a îngădit dreptul la viața privată, libera exprimare și dreptul la corespondența scrisă și vorbită prin violabilitatea domiciliului a îngădit în mod grav drepturile și libertățile fundamentale ale omului, în special dreptul la libera exprimare.

În adresa D.S.S. a Direcției a II-a din 26.12.1984 către Direcția Cercetări Penale, se arată: „Vă trimitem alăturat un caiet cu unele înscrisuri necorespunzătoare aparținând inginerului Gheorghe Ursu, neîncadrat politic. Vă rugăm să analizați conținutul acestor materiale, urmând ca împreună cu dumneavoastră să efectuăm cercetarea informativă asupra susnumitului, în scopul soluționării acestui caz”, menționându-se primirea adresei și a materialului maior Pârvulescu – 26.12.1984.

Arată că în raportul privind pe Gheorghe Ursu al Departamentului Securității Statului din data de 30.01.1985, s-a reținut că din anul 1974 a întreținut legături cu elemente din emigrația reacțională română de la Paris, comentatori de la Europa Liberă de la care a primit și introdus în țară, în anii 1974-1978 mai multe tipărituri în limba română cu conținut anticomunist. Se mai menționează că Gheorghe Ursu a ținut în vedere publicării un jurnal în care pe parcursul timpului a făcut numeroase semnări ce denigrează realitățile din țara noastră, politica internă și externă a statului român, inserând și comentarii dușmănoase din emisiunile postului de radio Europa Liberă. Arată că s-a reținut că însemnările conțineau grave manifestări de calomniere și defăimare a conducerii de partid și de stat. Așadar, având în vedere că a desfășurat o intensă activitate de propagandă dușmănoasă prin acțiuni directe, a încălcat normele legale privind regimul mijloacelor de plată străine, se precizează în raport că urmează să se înceapă urmărirea penală, continuarea cercetărilor și trimiterea în judecată pentru infracțiunile prevăzute de

art.166 alin.2 din Codul penal, a rt.37 din decretul nr.210/1960. În conținutul aceluiași act se arată că se vor efectua cercetări privind întreținerea legăturilor apropiate cu scriitori care se află în atenția organelor de securitate pentru concepțiile lor dușmănoase, raport ce era semnat de Macri Emil – șeful Direcției a II-a a Securității Statului și Vasile Gheorghe – șeful Direcției a VI-a a Securității Statului.

Arată că din cuprinsul raportului cu propunere de deschidere a dosarului de urmărire informativă asupra lui Gheorghe Ursu rezultă că acesta era suspectat de activitate de propagandă împotriva orânduirii socialiste, colegii de birou găsindu-i acestuia un jurnal intim în care erau consemnate diverse însemnări, printre care unele cu caracter ostil la adresa conducerii superioare de partid și stat.

Precizează că informativ s-a stabilit că în cauză se afla în relații apropiate cu scriitori și poeți români, cu care întreținea diverse discuții, precum și cu unele cunoștințe care se aflau în străinătate. Mai arată că din înscrisul intitulat „Dosar de urmărire informativă nr.15712 – Udrea, vol. 18” rezultă că de verificarea lui Udrea la domiciliu prin mijloace T.O. pentru stabilirea legăturilor suspecte din țară și străinătate și intențiile de viitor ale acestuia răspundea Dumitraciu Ioan.

S-a mai reținut că periodic, în raport cu momentele operative, va fi pus în filaj.

Arată că în cadrul acestui plan de măsuri se propune, printre altele, ca împreună cu Direcția Cercetări Penale să se înceapă efectuarea cercetării informative a lui Udrea în legătură cu însemnările din jurnalul său intim. Totodată, se mai arată că prin Direcția I se va stabili dacă Udrea apare în anturajul Ninei Cassian sau a altor scriitori sau poeți români, cu ce probleme apare sau dacă aceștia au vreo influență asupra lui Udrea. Arată că în adresa din data de 26.12.1984 a Direcției Securității Statului, respectiv Direcția a II-a către Direcția Cercetări Penale, se arată că: „Vă trimitem alăturat un caiet cu unele înscrisuri necorespunzătoare aparținând inginerului Gheorghe Ursu de la Institutul de Cercetare și Proiectare pentru Sistemizare Locuințe și Gospodăriile Comunale, neîncadrat politic. Vă rugăm să analizați conținutul acestor materiale, urmând ca împreună cu dumneavoastră să efectuăm cercetare informativă asupra susnumitului în scopul soluționării acestui caz”, pe acest înscris existând mențiunea primirii adresei și materialului de maiorul Pârvulescu.

Arată că prin nota de sarcini în cauza privind pe Gheorghe Ursu, având antetul „Direcției Cercetări Penale” s-a propus, împreună cu Direcția a II-a, să se facă verificări în evidențele de securitate în legătură cu Gheorghe Ursu, prin posibilitățile informative ale Direcției a II-a urmând să se obțină un minim de date despre comportarea celui în cauză la locul de muncă, anturaj, starea sănătății.

Se mai arată că împreună cu organele Direcției a II-a s-a propus efectuarea unei percheziții domiciliare și la locul de muncă în vederea descoperirii altor înscrisuri dușmănoase, obiecte sau înscrisuri a căror circulație sau deținere era interzisă, identificarea și audierea persoanelor care au cunoștință de conținutul manuscrisului ce aparținea lui Gheorghe Ursu, obținerea unei scripte de comparație pentru a fi înaintată Unității Speciale S, de la Direcția a II-a dorind să se mai obțină și relații asupra modului în care au fost valorificate datele și informațiile ce le-a prezentat Gheorghe Ursu la întoarcerea din călătoriile efectuate în străinătate.

Mai arată că nota de studiu a materialelor din dosarul de urmărire informativă Udrea a

Direcției a II-a confirmă folosirea mijloacelor de tehnică operativă. Cu prilejul percheziției domiciliare la care au participat cei doi inculpați, la domiciliul victimei s-au găsit și ridicat sume de bani în valută, mai multe volume de note-jurnal, publicații occidentale, scrisori adresate lui Gheorghe Ursu de fiica și ginerele său din Statele Unite ale Americii, dar și scrisori primite de la cunoștințe din țară și străinătate.

În continuare, precizează că în adresa D.S.S. – Direcția Cercetări Penale din data de 27.06.1985 către Direcția a II-a se rețin următoarele aspecte: „Vă restituim dosarul de urmărire informativă privind pe Gheorghe Ursu pentru a fi pus în dezbateră colectivului de muncă pentru faptele de încălcare a regimului mijloacelor de plată străine prevăzute și pedepsite de decretul nr.210/1960, ce s-au reținut în sarcina lui Gheorghe Ursu, urmează a fi sesizate de noi organele competente în vederea luării măsurilor legale”, adresă ce poartă semnătura maiorului Pârvulescu Marin.

Mai arată că prin adresa din 05.07.1985, redactată de către inculpatul Pârvulescu Marin către Securitatea Municipiului București se solicită luarea unor măsuri pe linie de securitate față de Gheorghe Ursu care a fost semnalat cu manifestări antisociale.

Susține că Procuratura Militară a emis o adresă către Direcția Cercetări Penale, prin care se reține că restituie dosarul care-l privește pe Gheorghe Ursu compus din 90 file, însoțit de rezoluția de neînceperea urmăririi penale pentru infracțiune de contrabandă împotriva orânduirii socialiste, data intrării fiind 03.09.1985.

Precizează că în adresa D.S.S. – Direcția Cercetări Penale redactată de Pârvulescu Marin către Direcția a II-a se reține că „Ursu Gheorghe a fost arestat la data de 21.09.1985 de Direcția Cercetări Penale din cadrul I.G.M. La data de 08.10.1985 deputatul american Sidney Yates a cerut Ambasadei R.S.R. din Washington informații despre situația juridică a lui Ursu ca urmare a intervențiilor rudelor acestuia din S.U.A.”.

De asemenea, arată că adresa din data de 22.10.1985 a D.S.S. – Direcția Cercetări Penale către Securitatea Municipiului București, redactată de Pârvulescu Marin conține mențiunile: „Vă facem cunoscut că tatăl lui Ursu Andrei a fost arestat de miliție la data de 21.09.1985 pentru efectuarea de operații interzise cu mijloace de plată străine”.

Mai arată că Ursu Gheorghe a confirmat unei surse că fiul său Andrei efectua lucrări destinate Ministerului Apărării Naționale și că ar fi participat la executarea unor produse destinate Republicii Populare Chineze. A afirmat că la acestea, în mod intenționat, nu a efectuat unele lucrări pentru a putea merge în această țară la remedieri. În situația în care nu va fi trimis, va depune actele pentru plecare definitivă din țară. Ursu Gheorghe are o fiică care, împreună cu soțul acesteia, este stabilită în S.U.A. din anul 1983. Față de acestea vă rugăm să luați măsurile ce se impun”. Învederează că din cuprinsul adresei mai reiese faptul că Gheorghe Ursu era în continuare lucrat operativ cu informatori de către securitate.

Cu privire la declarația olografă din data de 24.10.1985, contrasemnată de către cei doi inculpați, rezultă că Gheorghe Ursu declară că extrasul de poziția nr.4 are un conținut necorespunzător și roagă să fie distrus. Având în vedere convingerile politice ale victimei, este evident că aceasta nu putea să fie de acord cu distrugerea înscrisului, întrucât victima se afla în raport de adversitate cu regimul de la vremea respectivă. Mai arată că în declarația datată 24.10.1985, contrasemnată de inculpați, se menționează că

Ursu predă de bunăvoie organelor de stat unele publicații cu conținut anticomunist aduse din Occident „ce se află ridicate de la domiciliul meu, și anume: Cartea L' Arhipelag de Goulag de Soljenitzin și Ma Vie de Troțki. Susțin pe proprie răspundere că nu mai dețin nici la domiciliu și nici în altă parte alte publicații deținute contrar legii sau cu conținut necorespunzător”. Cele două publicații nu sunt menționate la rubrica „confiscare” din referatul cu propunere de N.U.P. Mai departe, arată că, având în vedere că aceste înscrisuri au fost ridicate în perioada în care se afla în arest, este evident că victima s-a aflat tot timpul în atenția securității, chiar și după momentul la care s-a propus o soluție de netrimite în judecată. Precizează că din informarea cu privire la modul de finalizare a cazurilor cu autori identificați de înscrisuri cu conținut necorespunzător, având atenul Ministerului de Interne – Departamentul Securității Statului nr.0/0029/3572/05.06.1985 rezultă că verificările și cercetările autorilor de înscrisuri dușmănoase au fost efectuate, de regulă, sub acoperirea organelor de miliție, cu participarea nemijlocită a ofițerilor de cercetare penală de la securitățile județene și a municipiului București, cazurile mai deosebite fiind soluționate de cadre ale Direcției a VI-a.

Totodată, mai arată că în raportul privind activitatea desfășurată de cadrele Serviciului I în anul 1988 se reține că s-a desfășurat activitate de cercetare penală sub acoperirea organelor de miliție în mai multe cazuri în scopul clarificării unor suspiciuni privind săvârșirea și a unor fapte îndreptate împotriva Securității Statului, fiind exemplificate cazurile de la Securitățile Bihor și Municipiul București. Arată că nota din data de 15.08.1985 având atenul Direcției Procuraturii Militare se reține că: „Cazul Gheorghe Ursu este cunoscut și analizat la nivelul conducerii Departamentului Securității Statului din Ministerul de Interne”. Mai arată că nota de analiză a informatorului Alecu din 30.01.1985 se arată că pentru activități viitoare, acest informator va fi dirijat pentru supravegherea continuă a lui Udrea lucrat prin dosarul de urmărire informativă pentru manifestări dușmănoase și transmiterea de date la postul Europa Liberă.

În continuare, mai arată că martorul Altenliu Șerban Alexandru a arătat că a semnat angajamentul de colaborare sub pseudonimul „Racopceanu”, precizând că lucra la institut. Acesta a susținut că după un timp s-a auzit că Gheorghe Ursu a fost arestat și își amintește că s-a făcut o ședință unde i s-au adus diverse acuzații, iar în final s-a hotărât să i se desfacă contractul de muncă. A mai precizat că erau bulversați de evenimentul arestării inginerului Gheorghe Ursu, a mai declarat că li s-a comunicat să nu meargă la înmormântare, precizând martorul că el nu a fost.

Mai arată că în răspunsul comunicat ministrului de externe Ștefan Andrei de către Homoștean George la data de 22.10.1985 se reține că, având în vedere solicitarea congresmanului american Sidney Yates din data de 08.10.1985 adresată Ambasadei României din Washington prin care se cereau explicații cu privire la arestarea lui Ursu, dar și solicitarea de a permite vizitarea lui în detenție de către avocat și familie, se menționează: „Ursu a beneficiat de o libertate deplină, a călătorit în mai multe țări din Europa, încă din anul 1974, și doar faptele sale de drept comun au făcut obiectul cercetărilor penale”. Răspunsul comunicat de Homoștean George s-a întemeiat pe datele comunicate de inculpatul Pârvolescu Marin, astfel ascunzându-se faptul că fusese cercetat de Securitate. Precizează că în telegrama către ambasada României la Washington și Paris

din 26.10.1985 se menționează: „În răspunsurile pe care le veți da în legătură cu acest caz veți adopta o atitudine fermă, de respingere a insinuărilor ce se fac referitoare la Gheorghe Ursu, infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu a avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unor cazuri naturale, respectiv bolii cardiace de care suferea anterior”. Solicită a se avea în vedere că răspunsurile comunicate autorităților străine denotă faptul că cercetarea disidentului Ursu a avut caracter politic și în timpul în care se afla în arest. Mai arată că autoritățile din România au ascuns caracterul politic și represiv al cercetării acestuia. Susține că au fost transmise date false cu privire la cauza decesului lui Gheorghe Ursu, date menționate în raportul medico-legal întocmit de către Anastase Cavallioti, care s-a dovedit a fi informator al D.S.S..

În continuare, învederează că în cuprinsul hotărârii prin care s-a decis desfacerea contractului de muncă începând cu data de 04.10.1985, s-a reținut că Gheorghe Ursu a dus o activitate de defăimare a orânduirii socialiste la locul de muncă, a întreținut relații clandestine cu posturi de radio străine care prin activitatea lor duceau o propagandă împotriva țării noastre, s-a mai arătat că era periculos să mai continue activitatea în cadrul secției. Totodată, precizează că în caracterizarea datată 15.11.1985 privind pe Gheorghe Ursu, se menționează că în colectivul de muncă a avut manifestări negative la adresa regimului politic și a făcut însemnări în carnetul său personal.

Cu privire la raportul cu propunerea de închidere a dosarului de urmărire deschis asupra lui Gheorghe Ursu a fost aprobat la 01.08.1987, având antetul Ministerului de Interne – Departamentul Securității Statului, Direcția a II-a, nr.292/RS/D/0015712, în cuprinsul său reținându-se, printre altele, că Gheorghe Ursu a ținut în vederea publicării un jurnal intim în care a făcut numeroase consemnări ce denigra realitatea din țara noastră, politica internă și externă a statului nostru, calomnii și defăimări la adresa conducerii de partid și de stat, iar din anul 1974 a întreținut relații cu elemente din emigrația rațională română din Franța și a ținut o legătură cu emisarii postului de radio Europa Liberă. Precizează că pentru aceste fapte, la data de 03.08.1985 Gheorghe Ursu a fost avertizat de organele de securitate, declarând că manifestările cu caracter dușmănos le-ar fi săvârșit în mod deosebit din cauza postului de radio Europa Liberă. Mai arată că la data de 21.09.1985 a fost reținut pentru cercetări de către organele de miliție, iar în ziua de 17.11.1985, Gheorghe Ursu a fost operat de ocluzie intestinală în Spitalul Penitenciarului Jilava, ulterior decedând în urma unui stop cardiac post-operator. Susține că în conformitate cu procesul verbal din data de 05.08.1987, maiorul Pârvulescu și căpitanul Hodiș au procedat la distrugerea înscrisurilor deținute contra dispozițiilor legale de Gheorghe Ursu, fiind menționate documentele în cuprinsul înscrisului. Mai arată că în adresa redactată de căpitanul Hodiș Vasile din data de 12.08.1987 a D.S.S. – Direcția Cercetări Penale către Centrul de Informatică și Documentare se menționează: „Trimite pentru conservare dosarul compus din 105 file privind pe Gheorghe Ursu, în care s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste prevăzută de art.166 art.2 din Codul penal.”.

De asemenea, arată că în cuprinsul adresei redactate de cpt. Hodiș Vasile din 12.08.1987, către Unitatea Specială „S”, se reține că se trimite „spre conservare înscrisurile

cu conținut dușmănos redactate de Ursu Gheorghe Emil în cauza în care s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru infr. prev. de art. 166 alin. 2 Cod penal”.

Susține că inculpații nu au fost în măsură să ofere o explicație plauzibilă cu privire la faptul ca declarațiile din datele de 09.05.1985 (a lui Ursu Andrei Horia), 22.04.1985 (a martorului Badralaxi Nicolae), 18.01.1985, 22.01.1985, 05.03.1985, 06.03.1985, 18.04.1985, declarații olografe ale inginerului Ursu Gheorghe Emil luate de anchetatorii de securitate, sunt contrasemnate de ei pe prima pagină, însă peste semnătură nu este aplicată ștampila Direcției a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului, ci este aplicată ștampila cu nr.2 a Inspectoratului General al Miliției – Direcția Cercetări Penale. În continuare, aceste declarații se regăsesc doar în dosarul de drept comun ce i s-a întocmit lui Ursu Gheorghe de I.G.M. – Direcția Cercetări Penale și Procuratura Sector 6 București, constatare prezentată de CNSAS prin Nota nr.P307/15/04.03.2015 pct.3 (volumul 14/13).

Urmare verificărilor efectuate de Secția Parchetelor Militare a rezultat că I.G.M. – Direcția Cercetări Penale avea în dotare 2 ștampile, una având nr.1 și a doua având nr.2. Această din urmă ștampilă se păstra la ofițerul de serviciu pentru situații urgente, după orele obișnuite ale programului, fapt stabilit de Inspectoratul General al Poliției Române – Direcția Controale, care a comunicat Secției Parchetelor Militare situația la data de 14.09.2015 prin adresa din aceeași dată.

Cele de mai sus menționate sunt o dovadă a disimulării.

Declarații de martor

Fiind audiat ca suspect, Pârvulescu Marin a precizat că, după ce a primit spre studiu materialele ridicate de la percheziția domiciliară efectuată la locuința lui Ursu Gheorghe Emil, a constatat că apăreau în ele referiri la postul de radio Europa Liberă. „Întrucât nu aveam altă posibilitate să verific realitatea afirmațiilor din materialele ridicate, am solicitat sprijin de la alte structuri ale D.S.S. și, în aceste condiții, am primit mai multe fotocopii de la U.M. 0544 a unor buletine Europa Liberă, cu redarea unor emisiuni ale acestui post de radio”.

În continuare, arată că în cuprinsul declarației datată 21.03.1990, Clită Marian a precizat că l-a cunoscut pe Ursu Gheorghe Emil în anul 1985, în timp ce executa pedeapsa cu închisoare în arestul Direcției Cercetări Penale a I.G.M. „Din câte îmi amintesc, susnumitul relata celor care erau în aceeași cameră cu el că este cercetat pentru deținere de valută, dar era cercetat și de organe ale Securității în legătură cu un jurnal în care consemnase de-a lungul anilor opinii personale împotriva conducerii de stat și de partid”. În declarația datată 19.04.1995, Clită Marian a precizat că la începutul lunii octombrie 1985 a primit dispoziție din partea lui Creangă și Stănică în sensul că, împreună cu Radu Gheorghe să execute un regim de teroare asupra lui Ursu, arestat în urma unor înscenări comise de organele de miliție și securitate ale timpului. Aceste ordine erau obligați să le execute în urma unor angajamente de colaborare semnate de ei de comun acord cu organele de poliție și securitate. A mai relatat că el și Radu Gheorghe au fost sfătuiți să execute un regim tensionat, în urma căruia Ursu trebuia să spună tot ce știa că făcuse cu privire

la acele note scrise în caietele sale, în care și-a adus dezacordul față de regimul ceaușist. Totodată, trebuiau să afle și eventualele rețele care l-au ajutat să scoată materialele scrise din țară, în direcția unor cotidiane occidentale sau posturi de radio. De asemenea, a mai precizat că le-a fost prezentat dosarul lui Ursu Gheorghe de către Creangă Mihail, au luat cunoștință de datele personale, i-au vizionat fotografia din dosar, apoi au fost mutați atât el cât și Radu Gheorghe într-o cameră cu 4 paturi, situată în Arestul Catanga, deoarece acest arest era mai ferit de posibilitatea de a se auzi zgomote spre în afară. După o jumătate de oră a fost introdus în camera nr. 29 Ursu Gheorghe, care venea din izolarea Arestului I.G.M. unde a fost ținut 5 zile. „A spus că fusese în izolare cu lanțuri și cătușe. Ne-au fost date cătușe de afară, cu ajutorul cărora și cu bucăți de cearșaf rupte am putut în repetate rânduri să îl legăm de paturile celei în diferite poziții, spre a fi maltratată cât mai bine”.

Învederează că din declarația martorului Casapu Marian, datată 22.10.1998, rezultă că Ursu Gheorghe, cu 2-3 zile înainte de a fi dus la Spitalul Penitenciar Jilava, a fost scos la anchetă și adus de acolo bătut într-o pătură. Acuza în special dureri abdominale. Cert este că fusese scos de anchetă de anchetatorul lui, un ofițer al cărui nume se termina cu „Escu”, era maior (Pârvulescu sau Florescu).

Solicită să se aibă în vedere și declarația martorului Gheorghe Godeanu, datată 04.09.2000, în cuprinsul căreia acesta precizează că era în Catanga împreună cu Clită și Gicuță, iar aceștia îl întrebau pe Ursu Gheorghe de ce sus declară altceva și nouă ne spui altceva, precizând totodată că auzea foarte multe urlete și bătăi.

Mai arată că martorul Damian Costică, în declarația datată 25.10.2000, a precizat: „Ce știu despre Ursu e că a fost adus de la Direcția VI Securitate ce se găsea în aceeași clădire cu noi.”.

Precizează că în declarația din data de 17.10.2000, martorul Palamariu Florinel a menționat: „Ursu era cercetat și de ofițeri de securitate de la Direcția VI. Biletul lor de scoatere la anchetă avea o dungă roșie pe diagonală. L-am văzut pe Ursu adus de la anchetă și am constatat că nu își ținea bine echilibrul, era abătut, roșu la față, obosit”.

Solicită să se observe și declarațiile martorului Pascale Gheorghe, respectiv cea datată 15.05.2000, în care acesta a precizat: „Cât am stat la arestul I.G.M. din Rahova știu că veneau ofițeri de securitate care anchetau deținuții. Aceste anchete se făceau la etajul 2 al clădirii Direcției Cercetări Penale a I.G.M., lângă biroul colonelului Baciș Ion”, dar și declarația din data de 25.05.2000, unde martorul a precizat: „L-au schingiuit din prima zi, țipa ca din gură de șarpe”. A mai precizat că atunci când s-a întâlnit la grupul sanitar cu Ursu Gheorghe, acesta i-a spus „nenorocii ăia mă omoară, cei de sus, Securitatea. Era vorba de un ordin dat de securitate pe care cei din celula trebuiau să îl respecte. Mi-a arătat culoarea urinei care era sânge, corpul era umflat, abdomenul, testiculele erau umflate. În liniștea din celula se auzeau urletele lui Ursu și ale altora în timp ce se aflau în birourile de anchetă”.

În cuprinsul declarației datată 21.12.1993, martorul Ivan Ștefan a precizat că timp de câteva zile s-a aflat în cameră cu Ursu Gheorghe, care a povestit că a fost cercetat de Securitate și că, de fapt, motivul arestării lui este politic. Le-a mai relatat că, nefiind în interesul regimului să figureze cu deținuți politici, l-au arestat pentru deținere de valută. „Când revenea în cameră spunea că a fost anchetat de Securitate. Am înțeles că pe cei care

îl anchetau îi interesa problema jurnalului său și relațiile cu prietenii”.

Mai arată că martorul Radu Gheorghe, în declarația datată 18.05.1999, a precizat că Ursu Gheorghe i-a relatat că fost bătut și sus, la anchetă. Totodată, martorul a precizat că era anchetat mai mult de cei de la Securitate.

Cu privire la martorul Costandache Ion, arată că în declarația datată 05.03.1990, a precizat că se cunoștea cu victima din copilărie, iar aceasta i-a povestit că în detenție a fost lovită cu vârful pantofilor, cu șpițul, în abdomen. A mai relatat că victima prezenta vărsături de culoare neagră. Același martor, în cuprinsul declarației din data de 30.11.1990, a arătat că victima i-a povestit ca e deținută din motive politice pentru ținerea unui jurnal în care își exprima dezaprobarea față de regimul existent la acea dată. Totodată, i-a mai relatat că a fost maltratată de anchetatori, că i se băgase pe gât o chestiune de valută.

În cuprinsul declarației date în calitate de inculpat la data de 16.01.2002, Creangă Mihail a precizat că Ursu Gheorghe nu era „arestatul nostru”, nu era anchetat de organele Miliției, ci de cadre ale Securității. A mai arătat că în perioada în care s-a aflat în cameră cu Clită, Ursu Gheorghe a mai fost scos la anchetă, dar nu știe exact când și de câte ori, la Direcția a VI-a a Securității.

În cuprinsul declarației datată 14.10.2000, martorul Hârșu Ilie a precizat că la reanimare l-a întrebat pe Ursu Gheorghe de ce nu a venit la timp, iar acesta a răspuns că de câteva zile îl durea abdomenul și, cu toate că a bătut în ușa să fie scos la medic, nu a fost băgat în seamă. Tot de la Ursu Gheorghe a aflat că a fost bătut și ținut cu infecție internă până la septicemie.

Martorul Udrea Marian, în cuprinsul declarației datată 17.02.1994, a precizat că urmare discuțiilor avute cu colegii, a înțeles că Ursu Gheorghe nu a recunoscut la anchetă ceea ce îi interesa și, pentru acest motiv, a fost mutat în cameră cu cei doi arestați care erau informatori pe cameră. Același martor, în cuprinsul declarației datată 22.02.1999, a arătat că Ursu Gheorghe a fost adus de la arestul Securității, fiind transferat de acolo.

Martorul Popa Dan, în cuprinsul declarației date 23.10.1998, a precizat că într-o zi a deschis vizeta și l-a văzut pe Ursu Gheorghe în pielea goală, răstignit de paturi, iar Clită îl lovea peste testicule. A mai arătat că într-o zi Ursu Gheorghe a fost scos la anchetă iar când a revenit se ținea de burtă, însă nu l-au dus la medic. Același martor, în cuprinsul declarației datată 18.01.1999 a arătat că a aflat de la colegi că Ursu Gheorghe ar fi fost anchetat de Securitate și că nu ar fi reușit să afle de la el ce îi interesa.

Totodată, mai arată că martorul Manda Gheorghe, în cuprinsul declarației date 04.01.1994, a precizat că a fost în cameră cu Ursu Gheorghe timp de 10 zile. A mai arătat că Ursu Gheorghe a fost scos de 2 ori la anchetă, prima dată avea palmele congestionate iar a doua oară se ținea cu mâinile de burtă.

Precizează că martorul Ghiță Gheorghe a relatat că la deschiderea cavității abdominale a constatat existența unor false membrane pe cale de organizare în zona perforației de la nivelul intestinului subțire fapt pentru care a apreciat că prezenta perforație intestinală de mai mult timp și ca e posibil ca acea perforație să fie de natură traumatică. Martorul Alexa Ion a precizat că știa despre Clită ca este informator, și-a dat seama ca Ursu a fost mutat cu acesta și cu Radu Gheorghe pentru a-l trage de limbă pe Ursu. Martorul Andrei Ion a arătat că într-una din zile când i-a ținut locul lui Palamariu Florinel ca șef de schimb,

când a intrat în biroul șefului de schimb a văzut că pe masa se afla un dispozitiv în care se înfîceau bonurile de scoatere la anchetă ale arestaților. Pe birou se afla un bon de scoatere la anchetă întocmit pe numele lui Ursu, dar care era deosebit față de cele ale miliției, în sensul că acest bon avea o dungă de la stînga la dreapta, undeva în colțul din stînga sus, parcă de culoare albastră. L-am înfîpt, alături de celelalte și atunci am sesizat această diferență, fiindcă celelalte bonuri nu aveau aceasta dungă. Martorul Neguriță Vasile a declarat că în perioada în care a efectuat serviciul de pază au fost situații în care arestații aflați în arestul miliției au fost scoși la anchetă de lucrătorii de securitate. Anchetatorul de Securitate lua legătura cu șeful de schimb al arestului, îi înmîna un bon de scoatere din arest întocmit pe numele unei persoane aflate în arestul miliției, unul din subofițerii de pază de la arestul securității mergea la șeful de schimb de la arestul miliției sau la alt subofițer de pază, care proceda la scoaterea din camera de deținere a celui arestat. Aceste activități nu se consemnau în documentele înregistrate la compartimentul arest al securității.

În continuare, solicită să se aibă în vedere faptul că partea civilă Ursu Andrei a declarat că la începutul lunii ianuarie au venit acasă mai mulți ofițeri de securitate Pârvulescu Marin, Hodiș Vasile și Dumitraciuc Ioan. A fost chemat de atunci periodic la securitate, iar ancheta era efectuată de cei doi inculpați. Îi solicitau declarații punctuale despre însemnările din jurnal. Îi interesau legăturile cu mediul intelectual în principal cu scriitorii, de asemenea relațiile cu realizatorii de la postul de radio Europa Liberă, Virgil Ierunca și Monica Lovinescu, și cum s-au transmis legate de siguranța construcțiilor după cutremur. După ce a dat declarația din 01.03.1985 Ursu Gheorghe le-a povestit că indiferent ce se va întâmpla cu el, nu va pronunța niciun nume al prietenilor lui despre care a fost întrebat. A relatat cu acea ocazie că a fost amenințat de inculpatul Pârvulescu că dacă nu va vorbi îl aruncă pe fereastră. A afirmat: ”Ce poate să îmi facă, să mă omoare, dar dacă aș da nume nu aș mai fi eu însumi”. În luna mai a fost și el chemat la inculpatul Pârvulescu pentru audiere, iar inculpatul Hodiș l-a urmărit prin oraș, iar în luna octombrie când tatăl său era deja arestat, l-a abordat la Palatul Telefoanelor unde i-a spus ”ce bă ai venit să dai raportul, ai grijă ce vorbești.”. A mai susținut că în acea perioadă le-a fost tăiată legătura telefonică cu SUA iar el suna de la poșta cunoscuții din străinătate pentru a le transmite situația tatălui său. În luna august în timp ce se aflau la mare, tatăl său a fost chemat la București. Când a revenit i-a spus că a fost pus în discuția colectivului de muncă și nu i se mai face dosar penal pentru infracțiune politică. A mai arătat ca tatăl său i-a căutat pe Pârvulescu și Dumitraciuc, le-a cerut să le restituie jurnalul având în vedere soluția care i se adusese la cunoștință. I s-a spus că nu va primi jurnalul și că ”abia de acum începe greu”. A relatat că avocatul Pora i-a spus că nu i s-a permis să ia legătura cu Ursu Gheorghe, că nu a văzut dosarul, iar când a mers la prezentarea materialului de urmărire penală pe 15 noiembrie, Pârvulescu era în biroul ofițerului de miliție și i-a arătat două file din dosarul tatălui său referitoare la valută. A mai arătat ca de la avocatul Pora a aflat că Pârvulescu i-a reproșat tatălui său care se afla în birou ”ce te-a apucat să îl angajezi pe Pora, că îți dădeam noi unul din oficiu care te apăra la fel sau mai bine”. La 29 octombrie 1985 a fost chemat la securitate la inculpatul Pârvulescu iar acolo era și inculpatul Hodiș. A precizat că a fost o zi de anchetă arătând că voiau să știe aceleași lucruri dacă mai deținea

și alte înscrisuri de care ei nu știau. A arătat ca a fost chestionat ce oficiali americani s-au interesat de situația tatălui său. În perioada detenției și după deces în fața blocului se afla o mașină în care erau în permanență două persoane. Unul dintre directorii societății unde își desfășura activitatea i-a atras atenția că s-a interesat securitatea de el, l-a atenționat să aibă grijă cu comunicația în afară pentru că va avea și el probleme. După anul 1990 a vorbit cu doctorul Constandache care i-a spus că a vorbit cu Ursu Gheorghe în franceză, că a fost bătut de anchetatori, de securiști în timpul anchetei, că a fost arestat politic pentru deținerea jurnalului. A mai precizat că a fost căutat de Pascale Gheorghe care i-a relatat că s-a întâlnit cu Ursu Gheorghe la grupul sanitar, acesta urina sânge, se ținea de burtă și i-a spus să transmită copiilor lui, că aceștia mă omoară aici. La întrebarea lui Pascale tatăl a răspuns ”cei de sus securiștii, șiăștia de jos”.

Precizează că martorul Ghebac Radu a arătat că în anul 1985 de circa două ori Creangă Mihail i-a solicitat să ducă un arestat odată și altă dată un alt arestat la Direcția a Șasea Cercetări Penale a Securității. A mai precizat că special Creangă și Stănică i-au pus pe cei doi în aceeași cameră cu Ursu Gheorghe, Clită și Radu fiind cunoscuți ca agresivi față de alți arestați. A arătat că a aflat de la Burcea Ștefan după decesul lui Ursu Gheorghe că acesta era cercetat de securitate și că i s-a înscenat că deține în mod ilegal valută iar Clită și Radu Gheorghe au fost introduși în aceeași celulă cu Ursu pentru a-l determina să recunoască faptele de care erau interesați cei de la securitate, arestații din IGM-DCP putând fi scoși de ofițerii de securitate numai cu aprobarea șefului de arest și a conducerii direcției.

Cu privire la martorul Munteanu Ion, arată că acesta a declarat că Ursu Gheorghe era încarcerat în zona Catanga împreună cu Clită și Radu Gheorghe. Știa că această cameră era în consemn în sensul că intrau doar șeful de schimb și șeful arestului Creanga, alte persoane neavând voie să intre. Într-o zi i-a auzit discutând pe Clită și Radu Gheorghe că au de lucru cu Ursu și nu au ce îi face că nu recunoaște. A arătat că a văzut personal cum în mai multe rânduri ofițeri de securitate îmbrăcați civil îl scoteau pe Ursu Gheorghe din arest și pe ușa de acces de la etajul 1 al clădirii îl duceau la anchetă. A precizat că Ursu Gheorghe a fost scos de mai multe ori la anchetă de către ofițerii de securitate, în special seara. A arătat că afirmă încă odată că Ursu Gheorghe a fost scos la anchetă și de securitate și nu s-a consemnat în registru acest lucru. De mai multe ori Ursu Gheorghe era scos din cameră fără bon de scoatere, doar venea lucrătorul de securitate și pur și simplu îl lua din cameră.

Mai arată că martorul Palamariu Florinel a declarat că erau monitorizate de ofițerii din Direcția a Șasea a Securității, camerele din Catanga. Acolo iarna era foarte frig și umezeală iar vara foarte cald. A arătat că în aceste condiții asupra arestaților se crea o presiune psihică astfel încât mulți recunoșteau faptele pentru a scăpa din arestul Catanga. La acea vreme și-a dat seama că Ursu era anchetat de ofițerii din Direcția Cercetări Penale pentru o infracțiune mărunță întrucât era în atenția securității. A arătat că era o practică ca unele persoane să fie agățate cu infracțiuni mărunte și arestate dar erau supravegheate de securitate în continuare. În camera 30 Ursu i-a avut colegi pe Clită și Radu Gheorghe care erau informatori. A precizat că, Creangă i-a ordonat să i scoată din cameră pe cei doi și alți arestați care erau informatori și să îi ducă în anumite birouri pentru a da notele

informative. L-a auzit pe Clită întrebându-l pe Ursu unde are jurnalul. Într-una din zile când era în schimbul 1 a auzit soneria, subofițerul a văzut că fusese apelat de un subofițer de la Ancheta Direcției a Șasea a Securității, spunându-i colegului său că trebuie să îl scoată din cameră pe Ursu Gheorghe și să îl ducă la ancheta la Direcția a Șasea. I-a dat un bon de scoatere pe care l-a înmănat martorului ca șef de schimb și atunci a constatat că era diferit de al miliției: era mai mare ca format, avea o dungă de culoare roșie. A precizat că i-a spus lui Creangă că cei de la securitate îl vor pe Ursu Gheorghe, iar Creangă i-a spus: ”scoate-l scoate-l ce mai stai”. Într-o zi când era în schimbul doi Ursu a fost scos la cererea ofițerului de securitate DATU sau DATCU.

Martorul Udrea Marian a arătat că din discuțiile cu ceilalți colegi a auzit că fusese prins de securitate cu un jurnal, se vorbea că cei de la securitate nu au reușit să îl prindă cu nimic și atunci i l-au dat lui Tudor Stănică la arest. Clită și Radu erau informatori, i-au scos de mai multe ori pentru a scrie notele informative, Ursu a fost încarcerat cu Clită și Radu pentru a se obține mai multe date de la el. În perioada în care Ursu a fost încarcerat în camera de pe Catanga, toți subofițerii de la arest știau că acea cameră era în consemn, fiind vorba de ”ăla de la securitate.”

Martorul Casapu Mitruș Laurențiu a declarat că a fost în cameră cu Clită, Ursu și Gicuță. Într-una din zile după ce afară s-a înserat Ursu a fost adus în cameră într-o pătură. Se văita de dureri abdominale. În ce privește declarația din 22.10.1998 în care a arătat ”cert este că fusese scos la anchetă de anchetatorul lui, un ofițer al cărui nume se termină cu ”-escu” și era maior (Pârvulescu sau Florescu), a precizat că la momentul audierii nu își aduce aminte nimic, însă menține cele declarate, dacă așa a declarat în 1998 înseamnă că așa s-au petrecut lucrurile. Datorită trecerii timpului nu mai poate relata nimic.

Martorul Cojocaru Gheorghe a declarat că șeful său de schimb Burcea Ștefan i-a spus ”avem o față nouă în arest” o persoană care e cercetată de securitate pentru că ar fi trimis niște articole la Europa Liberă. În ce îl privește pe Ursu Gheorghe s-a auzit atunci că i se găsisse un pretext pentru a fi arestat de miliție, în sensul că s-a găsit asupra sa valută fapt pentru care a fost arestat, însă în fapt era anchetat de organele de securitate.

Martorul Toader Florica a arătat că în arestul mic erau folosiți mai mult informatori ai ofițerilor de miliție, Clită și Radu Gheorghe zis Gicuță erau clienți mai vechi. Despre Ursu își amintește că aflându-se întâmplător în biroul șefului de schimb a observat că a fost scos la anchetă în două zile diferite de Pârvulescu Marin de la securitate pe care-l cunoștea întrucât mai mergea la bufetul Direcției a Șasea. A susținut că acesta a venit prin curtea direcției unde exista o ușă care asigura accesul în arestul IGM iar această ușă era folosită doar de ofițerii de securitate, ”noi nu aveam voie să o folosim”. De fiecare dată Pârvulescu Marin i-a dat bon prin care solicita scoaterea arestatului Ursu, bon pe care ”l-am consemnat în registru.”. A arătat că nu l-a văzut decât pe Pârvulescu Marin venind să solicite scoaterea unui arestat. A așteptat de fiecare dată la ușă de unde ”am preluat bonul”, iar Ursu a fost însoțit de fiecare dată de un subofițer din arest până în biroul anchetatorului.

Martorul Neamțu Emond Dumitru a declarat că a fost încadrat la DSS Direcția Șase Cercetări Penale a precizat că exista o scară pe care se putea coborî la subsol unde exista o ușă de acces în arestul IGM, iar această ușă putea fi deschisă doar din interiorul clădirii DSS.

Martorul Radu Gheorghe zis Gicuță a declarat că a desfășurat muncă informativă în timpul executării pedepsei în arestul Direcției Cercetării Penale din IGM. A precizat că i s-a spus de către Creangă că urmează să stea într-o celulă cu cineva care are și alte probleme decât cele pentru care e oficial cercetat. Aceste probleme erau legate de faptul că ar fi avut legătură cu Europa Liberă. A arătat că a stat cu Clită în cameră în mai multe rânduri știind că și acesta era ținut în arest tot pentru munca informativă. A mai susținut că au fost amândoi introduși într-o cameră în zona Catanga a arestului și acolo a fost adus un cetățean cu mult mai în vârstă decât ei, la acea dată mai înalt decât el, bine făcut și nu părea a fi suferind. Le-a povestit că ar fi scris și la radio Europa Liberă. În mai multe rânduri Ursu a fost adus de la anchetă bătut, a trebuit să fie adus în pătură, neputând să vină pe picioare. A arătat că era târziu seara și odată sau de două ori chiar noaptea. În fața instanței de fond a precizat că menține declarațiile date în faza de urmărire penală.

În continuare, arată că în faza de urmărire penală inculpatul Pârvulescu a arătat că în perioada în care Ursu a fost cercetat de organele de securitate la toate actele de cercetare pe care le-a efectuat a participat și colegul său de la acea vreme Hodiș Vasile. A arătat că declarația lui Ursu Gheorghe din data de 24 octombrie 1985 a fost luată de el și de Hodiș Vasile. A precizat că nu a întocmit niciun bon de scoatere din arest a lui Ursu Gheorghe. A arătat că adresa din 22 octombrie 1985 a fost întocmită de el și este semnată de colonelul Avădanei Ilie și de colonelul Iosif Bistran.

Martorul Marinescu Pașoi Bebe Sorana a declarat că Ursu Gheorghe i-a spus că îl doare abdomenul de vineri. În declarația din 29.01.2003 a spus că Ursu a fost bătut aspect pe care îl menține.

Martorul Turcitu Adrian a declarat că despre măsurile luate de miliție față de Ursu Gheorghe a aflat din relatările Cpt. Dumitraciuc respectiv că Ursu a fost arestat și că în acest mod noi puteam să închidem dosarul de urmărire informativă. A arătat că nu are explicație la faptul că DUI ar mai fi fost ținut în direcție aproape doi ani de la decesul lui Ursu.

Martorul Dumitraciuc Ion a arătat că referitor la activitatea de dirijare a informatorilor cunoaște că aceasta s-a realizat, de asemenea introducerea tehnicii operative s-a făcut iar materialele obținute au fost prezentate ofițerilor de la Direcția a Șasea pentru a fi consultate. A arătat că din nota de studiu întocmită la 20.02.1985 de către maiorul Pârvulescu Marin rezultă că a studiat materialele de TO și notele informatorilor. A arătat că își amintește că studiul a avut loc la sediul Direcției a II-a a DSS. A precizat că ofițerii Pârvulescu și Hodiș au primit de la el tot ce aveau legat de Ursu Gheorghe. A mai arătat că Maiorul Pârvulescu Marin i-a comunicat că Ursu Gheorghe a decedat. Acesta i-a spus că Ursu Gheorghe ar fi fost în greva foamei în arestul miliției ar fi făcut ocluzie intestinală, a fost transportat la spitalul Penitenciarului Jilava unde a fost operat. După operație la câteva ore a făcut stop cardiac. A mai precizat că redările interceptărilor telefonice le-a introdus în plicul albastru, erau interceptări și din vara anului 1985 în care apăreau discuții cu scriitori dintre care îmi amintesc de Nina Cassian. ”Cu toate că nu am mai avut nicio activitate directă de cercetare în cazul Ursu, după arestarea lui a trebuit să redactez mai multe informări despre situația acestuia. Informările aveau la bază sesizări cu privire la încălcarea drepturilor omului venite din străinătate prin ambasadele noastre. Informările le-am făcut atât pentru

organele de partid cât și pentru structurile superioare din DSS”. A mai arătat că la data de 4 octombrie 1985 conducerea institutului a organizat adunarea oamenilor muncii unde s-a hotărât desfacerea contractului de muncă inginerului Ursu Gheorghe. A mai arătat că după acest moment cunoaște că Pârvulescu Marin i-a cerut să-i obțină de la institut o caracterizare pentru Inginerul Ursu Gheorghe, pe care să o dea ofițerului care instrumenta dosarul la miliție. A obținut această caracterizare și ”constat astăzi când mi se prezintă documentul că este datată 15.11.1985 și consemnarea olografă a mea că am predat această caracterizare ofițerului de miliție pe nume Popescu”.

Mai arată că martorul Caracostea Stere a declarat că la începutul lui octombrie 1985 în camera de arest a fost introdus Ursu Gheorghe. A aflat că fusese arestat din cauza unor jurnale pe care le ținea și a unor articole pe care le-a publicat în străinătate la adresa regimului comunist. Din prima seară a zilei în care a fost introdus în arest, a fost scos la anchetă de un ofițer anchetator de securitate, despre care Ursu i-a spus că e același cu cel care l-a anchetat și înainte de a fi arestat preventiv și avea grad de locotenent. Când s-a întors în cameră avea urme de violență pe obraz și în zona urechii. A precizat că Ursu a povestit că a fost bătut de locotenentul de securitate. În zilele ce au urmat până martorul a fost pus în libertate Ursu a fost scos aproape zilnic la anchetă și de fiecare dată era bătut.

Precizează că martorul Martin Cristian a declarat că împreună cu Pascale, Godeanu și două persoane dintr-o cameră alăturată au auzit că se vorbea despre un manuscris cu conținut anticeausist în sensul că doi arestați îl anchetau și loveau pe al treilea căruia îi spuneau Ursu. Zilnic auzea bătăi în camera respectivă, subofițerul care asigura paza pe hol nu intervenea niciodată. În momentul în care îl anchetau și îl agresau îl și întrebau ”uite ce scrie aici” și dădea citat din jurnal care se referea la soții Ceaușescu. Unul din cei doi arestați care l-au agresat pe Ursu, l-a recunoscut după voce ca fiind Radu Gheorghe care a stat în aceeași cameră cu el anterior mutării în zona Catanga.

Martorul Cimpoeru Vasile a declarat că în perioada în care a stat în aceeași cameră de arest cu Ursu, când s-a întors în cameră i-a spus că a fost scos de cei de la securitate, că acum a scăpat ușor luând doar două palme pentru că în ziua aceea nu a avut timp de el, și la următoarea întâlnire o să-i aplice alt tratament. În perioada în care a stat în aceeași cameră cu Ursu a fost scos o singură dată la anchetă.

Martorul Dinu Dumitru a declarat că își amintește că ofițerii de securitate din Direcția Șase Cercetări Penale sunau la șeful de schimb și solicitau scoaterea din arest a lui Ursu Gheorghe. În timp a aflat că se numește Ursu Gheorghe. A mai precizat că, Radu și Clită erau informatori.

Martorul Barabancea Traian Doru a declarat că nu s-a făcut o anchetă internă cu privire la decesul lui Ursu Gheorghe și crede că lucrurile au fost undeva sus aranjate întrucât decesul unui arestat era maxim de incident care se putea întâmpla.

Martorul Ioniță Ștefan a declarat că a văzut de mai multe ori că Ursu Gheorghe a fost scos din celulă, a fost dus și predat celor de la securitate la ușa care făcea legătura între cele două aresturi, iar Clită și Radu au fost folosiți ca informatori de cameră și în arestul securității. A mai arătat că după 15 decembrie 1989 știe că în spatele din curtea interioară, mai mulți lucrători de la TO, Rizea și George ardeau hârtii și benzi magnetice în niște butoaie.

Martorul Odina Constantin a declarat că a auzit de la colegi că a fost adus în arest o persoană, Ursu fiind arestat pentru că a băgat scrisori la Ambasada Americană. A mai precizat că, știa că Radu și Clită erau informatori.

Martorul Manda Gheorghe a declarat că fiindu-i prezentate declarațiile date anterior, recunoaște semnătura și dat fiind faptul că au fost date după o perioadă mai scurtă de timp de la evenimentele cu privire la care este audiat, precizează faptul că menține aceste declarații, întrucât nu avea nimic de ascuns în legătura cu această persoană.

Martorul Popa Dan a susținut că într-una din zile, fiind în serviciu de supraveghere pe zona Catanga, având în responsabilitate camera în care era încarcerat Gheorghe Ursu, a auzit zgomote dinspre această cameră, motiv pentru care a deschis vizeta. A văzut că domnul Ursu Gheorghe avea mâinile legate de pat, ridicate în sus, dezbrăcat de la brâu în jos, iar Clită Marian îl lovea cu un băț peste testicule. Clită i-a spus că are misiunea de a scoate de la Ursu anumite informații în legătură cu cauza în care acesta era anchetat. Din auzite știa că, Clită Marian este informator. De asemenea, se zvonea că aproape tot arestul e plin de informatori, în fiecare cameră fiind informatori. Și-a amintit că odată l-a văzut pe Gheorghe Ursu când a revenit în camera de deținere, după ce fusese scos la anchetă. A arătat că acesta era roșu la față și se ținea de burtă, atunci a făcut legătura că starea lui Ursu Gheorghe ar avea legătura cu ce s-a întâmplat la anchetă.

Martorul Băcanu Petre a relatat că a fost anchetat pentru propagandă împotriva orânduirii socialiste. Cunoștea că se urmărea să nu mai existe procese politice astfel încât exista practica să-i cerceteze pentru infracțiuni de drept comun. Anchetatorul său i-a făcut o propunere să aleagă între viol și speculă cu mașini. I-a fost introdus în celulă un informator. Face referire la faptul că au fost exercitate asupra sa acte de violență de către inculpatul Pârvolescu. Aceste aspecte au fost relatate și în fața instanței de fond.

Martorul Vlad Iulian a declarat că prin toamna anului 1985 au venit niște informații de la Ministerul de Interne și atunci a aflat că situația lui Ursu Gheorghe Emil nu este clarificată. A aflat de la Macri Emil că Ursu Gheorghe a decedat datorită agresiunii unui deținut cu care era în cameră. Teoretic trebuia făcută o cercetare. Din nota de studiu al materialelor existente în "DUI Udrea" de la Direcția a Doua rezultă că sunt elemente din care rezultă că tehnica operativă a fost folosită, că informatorii au fost de asemenea utilizați. Din raportul cu propunerea de închidere a dosarului de urmărire deschis asupra numitului Ursu Gheorghe Emil a constatat că închiderea dosarului s-a făcut la aproape doi ani de la decesul lui Ursu Gheorghe Emil respectiv după 01.08.1987. "Și această situație o consideri inadmisibilă". Între cele două structuri specializate, Direcția de Cercetări Penale a IGM-ului și Direcția a Șasea Cercetări Penale a DSS, a existat în permanentă o legătura strânsă, nu își amintește dacă a existat și un ordin scris în acest sens, arestații din cele două direcții puteau fi scoși de ofițeri pentru a fi audiați.

În continuare, susține că martorul Creangă Mihail a precizat că își menține declarațiile, Ursu Gheorghe fiind adus în arestul miliției din arestul Direcției a Șasea a Securității care era situată deasupra arestului nostru. A precizat că după decesul victimei s-a uitat prin acte și a văzut că a fost scos la anchetă de securitate.

Martorul Palamariu Florinel a declarat că din punctul său de vedere Ursu nu avea ce căuta în arestul miliției pentru fapta imputată. Prima dată când Ursu Gheorghe a fost scos

la anchetă, a fost scos urmare solicitării lui Creangă fiind scos din arest și escortat de un subofițer în interiorul Direcției a Șasea a Securității. A văzut un bon de scoatere la anchetă diferit de al miliției, era mai mare avea o dungă roșie. L-a văzut pe Ursu Gheorghe și când s-a întors de la anchetă, fiind roșu la față dându-i impresia că nu avea siguranță în mers. A doua oară când a fost scos Ursu din arest, s-a întâmplat urmare a cererii securității. Urmare a unui telefon primit din cadrul miliției i s-a spus că colegii de la Direcția a Șasea vor ”să-l aduc pe Ursu la anchetă. L-am văzut pe Ursu Gheorghe când s-a întors de la anchetă fiind roșu la față”. La cererea securității, martorul l-a mai scos din arest de două ori pe Ursu Gheorghe, însă nu reține amănunte. Ultima dată când l-a scos pe Ursu la cabinetul medical, acesta a spus că îl doare burta, nu mai poate. La Catanga, Ursu i-a avut colegi pe Clită și Radu despre care știa că sunt informatori. Primul bon de scoatere din arest a lui Ursu Gheorghe este semnat de Pârvulescu, aspect ce se regăsește și în registrul de scoatere la anchetă.

Martorul Ghebac Radu a declarat că Ursu Gheorghe a fost mutat pentru a fi pus la punct de Clită și Radu, punerea la punct însemnând obținerea de informații de la el chiar și prin metode violente. Aceste informații erau cerute de Tudor Stănică prin intermediul lui Creangă. Cunoaște că acest caz, Ursu, era anchetat de securitate întrucât în cazurile în care erau cercetați pentru valută, erau anchetați de securitate. Erau cercetați de lucrători de miliție în compartimentul aur și valută. Cunoaște că acuzația domnului Ursu era deținere de valută erau sume foarte mici.

Martorul Munteanu Ion a arătat că declarațiile date de-a lungul timpului corespund adevărului însă la momentul audierii nu își mai amintește nimic.

Martorul Cimpoieru Vasile a declarat că s-a aflat în aceeași celulă cu Ursu Gheorghe timp de 10-12 zile, știind că acesta a fost scos la anchetă de un colonel de la securitate. A venit agitat, speriat că de data asta anchetatorul nu a avut timp de el și se va ocupa de el amănunțit dacă nu va recunoaște. E vorba de un jurnal personal, valută. Victima i-a relatat că s-a făcut o percheziție acasă, s-a găsit un jurnal în care scrisese despre familia Ceaușescu.

Martorul Toader Florica a declarat că îl cunoaște pe domnul Pârvulescu și acesta l-a scos personal la anchetă pe Ursu. Atunci când Ursu era scos la anchetă era scos prin curte. ”Eu știu că domnul Pârvulescu l-a scos pe Ursu din arest întrucât eu am primit nota de scoatere din arest. Cunosc că în celulele din Catanga erau numai informatori. Știam că e scos la anchetă Ursu, întrucât vedeam numele său pe bonul de scoatere”.

Martorul Casapu Mitruș Laurențiu a declarat că a fost în cameră cu Ursu, iar când se întorcea de la anchetă acesta nu era în stare bună, era bătut acuza dureri interne, în zona abdominală. A precizat că nu mai ține minte de câte ori a fost adus în pătura Ursu.

Martorul Cojocar Gheorghe a precizat că după un timp a aflat că Ursu era cercetat pentru valută, a aflat că era cercetat de securitate.

Martorul Martin Cristian a declarat că era încarcerat în anul 1985 în Catanga împreună cu Pascale și Godeanu, în camera vecină a auzit cum doi deținuți îl anchetau, maltratau și îl băteau pe al treilea. Auzea zgomotul loviturilor, țipetele persoanei lovite. Cei doi întrebau a treia persoană despre Elena și Nicolae Ceaușescu. A cerut șefului de tură fie să îl mute în altă cameră, fie să-i mute pe cei din camera vecină întrucât se auzeau

zgomote, urlete. A arătat că datorită acestei atitudini, el personal era sancționat 5 zile în camera de izolare. Datorită trecerii timpului nu își amintește cum era apelată persoana agresată, Ursu sau Ursule. A arătat că în fiecare cameră erau informatori iar prin peretele despărțitor al celulelor puteai să auzi cu cana. Atunci când zgomotele erau mai ridicate și tonul mai ridicat se auzea prin ușă. Când cei doi agresori îl întrebau pe al treilea despre soții Ceaușescu, era legat de un manuscris. Era prea mult ce se întâmpla în celula vecină.

Martorul Hârșu Ilie a precizat că în declarațiile anterioare a spus adevărul. A precizat că Ursu Gheorghe a fost monitorizat la reanimare întrucât spitalul dispunea de aparatură performantă la momentul respectiv.

Martorul Mălureanu Vasile a declarat că emisiunile postului de radio Europa Liberă erau monitorizate de securitate, după fiecare emisiune se întocmea un buletin cu o selecție a informațiilor care prezentau interes pentru securitatea statului. A arătat că conducerea DSS-Tudor Postenicu sau Generalul Vlad-a solicitat șefului Direcției Întâi - Generalul Bordea ce se cunoaște despre cazul Ursu, care apărea în materialele de la Europa Liberă. Activitatea informativă se oprea la luarea unei măsuri preventive și stabilirea eficienței acesteia, dacă măsura respectivă nu își atingea scopul monitorizarea continua până la obținerea unor rezultate eficiente. Acesta a precizat că a studiat numeroase materiale printre care și jurnalul Monicăi Lovinescu. În jurnal se găsesc anumite referiri la legătura dintre Ursu Gheorghe, Monica Lovinescu și soțul acesteia Virgil Ierunca. A arătat că sunt câteva consemnări ulterioare decesului lui Ursu Gheorghe, din câte își amintește în perioada 20-23.11.1985. Din aceste consemnări rezultă că Monica Lovinescu face o presupunere personală între decesul lui Ursu Gheorghe și anchetă. A mai arătat că după anul 1967 s-a acordat o pondere mai mare activității de prevenire a infracțiunilor ce viza securitatea statului iar de aici s-a ajuns și la ideea că uneori persoane care nu erau trimise în judecată pentru infracțiuni împotriva securității statului, erau trimise în judecată pentru infracțiuni de drept comun, în situația în care nu se făcea sesizarea organelor de cercetare penală pentru infracțiuni contra securității statului, cum a fost și cazul lui Ursu Gheorghe, se luau alte măsuri de prevenire, în cazul lui cea mai grea, fiind puse în discuția colectivului de muncă în august 1985. A mai arătat că activitatea de urmărire a lui s-a încheiat în august 1985. De asemenea a precizat că dosarele de urmărire informativă se încheiau la luarea uneia dintre măsurile preventive și stabilirea eficienței acesteia. Dacă măsura nu își atingea scopul, monitorizarea informativă era continuată până la întreprinderea unei noi modalități mai eficiente. Închiderea dosarului se realiza cu aprobarea comandantului unității.

Martorul Turcitu Adrian a declarat că pe baza jurnalului s-a deschis dosarul de urmărire informativă.

Martorul Odină Constantin a declarat că din câte își amintește, din auzite, Ursu Gheorghe a fost arestat pentru scrisori la Ambasada Americană. Clită și Radu Gheorghe erau informatori. ”Cred că l-am însoțit pe Ursu odată la anchetă la securitate, nu rețin fizionomia lui Ursu. La ușa arestului era preluat de ofițerul de securitate. L-am însoțit pe Ursu până la ușa arestului securității”. A precizat că domnul Ursu se deplasa mai greoi.

Martorul Ioniță Ștefan a declarat că știa despre Ursu Gheorghe că era cercetat de Direcția Șase a Securității, a stat în cameră cu Clită și Radu Gheorghe care erau informatori.

”Uneori îi scoteam pe Clită și Radu Gheorghe să fie duși să dea informațiile, se laudau ”îl facem noi”. Odată sau de două ori l-am văzut adus de la anchetă fiind sprijinit de subofițeri, adus de la Direcția Șase. Știu că Ursu a fost scos de mai multe ori la securitate, eu personal l-am văzut de 3-4 ori”.

Martorul Crișan Nicu a declarat că din discuțiile cu Clită a rezultat că Ursu datorită poziției demne pe care o avea, era destul de recalcitrant, atât cu gardienii cât și cu colegii de celulă, motiv pentru care mai erau acte de violență asupra sa, însă nu știe dacă acestea erau exercitate ca urmare a dispozițiilor date de gardieni sau de colegii de celulă. ”În opinia mea, pentru asemenea fapte și asemenea sume, care nu cred că erau mari pentru că altfel mi-ar fi sărit în ochi, nu ar fi trebuit să fie bătut. Pentru persoanele care cred că transmiteau în afara țării unor posturi de radio și presă, înscrieri cu conținut dușmănos la adresa conducerii și orânduirii socialiste, exista un program comun la nivelul DSS potrivit căruia toți ofițerii aveau sarcina să culeagă informații cu privire la aceste persoane și înscrieri. Față de astfel de persoane erau luate măsuri de influențare pozitivă, prin intermediul familiilor, prietenilor, colegilor, prin care se încerca ca persoana respectivă să renunțe la astfel de preocupări”. Același martor a precizat că menține declarațiile date în faza de urmărire penală în care a arătat că în urma verificărilor pe care el le-a întreprins a rezultat că decesul lui Ursu a fost datorat unor traume. ”Curios a fost faptul că la momentul respectiv nu s-a făcut niciun demers nici la IGM și nici la alte instituții pentru a se clarifica cu exactitate cauza morții. Spun acest lucru pentru că nu am găsit niciun document prin care să se fi dispus așa ceva”.

Martorul Turcitu Adrian a susținut că decesul era una din modalitățile de închidere a unui dosar, precizând că în cazul lui Ursu Gheorghe, dosarul de urmărire informativă (DUI) a fost închis ca urmare a decesului acestuia. Fiind întrebat care erau celelalte modalități de închidere a unui dosar de urmărire informativă, martorul a precizat că prin neconfirmarea faptelor pentru care se începea urmărirea informativă, punerea în discuția colectivului de oameni ai muncii, avertizare, recrutarea persoanei urmărite și altele pe care nu le mai reține. În faza de urmărire penală a precizat că nu are o explicație la faptul că dosarul de urmărire informativă a mai fost ținut în direcție aproape doi ani de la decesul lui Ursu. Prin decesul său dosarul trebuia închis imediat, trebuia închis de cum a fost declinat la organele de miliție.

Martorul Olaru Alexandru a menționat că la un moment dat, Ceaușescu într-o cuvântare a spus că nu mai avem infractori politici, motiv pentru care în situația în care era vizate persoane de către securitatea statului, orientarea de sus în jos era cu preponderență să fie identificate infrafracțiuni de drept comun. A arătat că acest lucru se întâmpla mai ales în cazuri de propagandă împotriva orânduirii socialiste. A precizat că de regulă, cercetarea unei persoane se realiza pe baza unui dosar informativ ce era adus la Direcția a VI-a Cercetări Penale și în care erau informații obținute de la informatori, colaboratori, tehnică operativă, interceptarea corespondenței și altele, pe baza acestui dosar ofițerul de la cercetări penale era obligat să întocmească un plan de cercetare, iar în baza acelui plan se începea urmărirea penală.

Martorul Popa Dan a susținut că menține declarațiile date anterior, întrucât corespund adevărului. Despre Ursu Gheorghe știa din auzite că era anchetat de cei de la miliție și

securitate și că celula se afla în consemn. Clită și celălalt trebuiau să obțină informații. Cunoștea că acea cameră era în consemn întrucât a auzit zgomote, Ursu se văita și l-a atenționat pe Clită să se potolească. A precizat că Burcea i-a spus că știe, că este în consemn camera și nu are ce face. Când a deschis vizeta, Clită îl lovea pe Ursu peste testicule. A arătat că o singură dată când s-a întors de la anchetă Ursu Gheorghe era roșu la față și se ținea de burtă.

Cu privire la răspunderea penală individuală, solicită să se aibă în vedere cauzele C.E.D.O. la care s-a făcut referire și în cuprinsul actului de sesizare al instanței, amintind de cauza Kononov contra Letoniei, conform căreia persoanele care au activitate profesională trebuie să dea dovadă de o prudență mai mare în cazul activităților, fiind de așteptat ca aceștia să-și asume riscurile inerente activității lor. S-a mai reținut că există obligația de a respecta instrumentele internaționale ale drepturilor omului, chiar dacă ele în sine nu dau naștere la răspundere penală individuală și nu au fost ratificate de către stat.

Arată că scuza îndeplinirii de către autorul infracțiunilor a unui act de stat nu poate fi primită, statele și persoanele având obligația de a-și regla comportamentul în conformitate cu cerințele legalității internaționale. Precizează că scuza îndeplinirii unui act de stat a fost respinsă și de statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nurnberg.

Consideră că situația de fapt reținută în sarcina celor doi inculpați prin actul de sesizare a fost dovedită în raport cu probatoriul administrat, acțiunile acestora s-au circumscris politiciii represive instituite de regimul comunist din România împotriva persoanelor care se opuneau conducerii de partid și de stat.

Având în vedere gravitatea faptei prin care au fost periclitate drepturile și libertățile fundamentale ale omului, libertatea de exprimare și de manifestare a opiniilor reprezentând un drept al omului garantat de legislația internațională, neputând fi suprimat sau îngrădit pe motive politice, apreciază că în ceea ce-i privește pe cei doi inculpați se impune condamnarea acestora pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.358 alin.1 și 3 din Codul penal 1968, cu aplicarea art.5. Consideră că această lege este mai favorabilă. Solicită reținerea reglementării ulterioare modificării survenite prin Legea nr.140/1996, întrucât, potrivit acesteia, pedeapsa detențiunii pe viață, în situația în care o persoană a împlinit vârsta de 60 de ani, se înlocuiește cu pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani. Solicită aplicarea pedepsei de 25 de ani închisoare, având în vedere întreaga activitate infracțională a inculpaților.

În temeiul art.65 alin.2 și 3 Cod penal 1968 solicită aplicarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit.a, b, c, e pe o durată de 5 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art.71 Cod penal 1968 solicită ca pedeapsă accesorie interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b, c, e Cod penal 1968 pe perioada executării pedepsei principale.

În temeiul art.67 alin.1 și 2 Cod penal 1968 solicită aplicarea pedepsei complementare a degradării militare.

De asemenea, în temeiul art.7 alin.1 raportat la art.4 alin.1 lit.b din Legea 76/2008, solicită să se dispună prelevarea de probe biologice de la inculpați în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

Totodată, în temeiul art.5 alin.5 din Legea 76/2008, solicită să se dispună informarea inculpaților cu privire la faptul că probele biologice recoltate vor fi utilizate pentru obținerea și stocarea în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare a profilului genetic.

Solicită admiterea, în parte, a acțiunii civile formulate de părțile civile și obligarea inculpaților în solidar la plata daunelor morale, precum și menținerea măsurilor asigurătorii în vederea reparării pagubei asupra bunurilor celor doi inculpați și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare până la concurența cuantumului despăgubirilor și al cheltuielilor judiciare. Arată că nu va solicita obligarea și a părților responsabile civilmente la plata daunelor, având în vedere că au fost introduse după parcurgerea fazei camerei preliminare, acestea neexprimându-și acordul în raport cu momentul în care au fost introduse.

Mai solicită obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare către stat, apreciind că nu sunt incidente dispozițiile decretului nr.11/1988, având în vedere decizia nr.295/2014 a Curții Constituționale.

Solicită menținerea măsurii asigurătorii în vederea reparării pagubelor, instituite asupra bunurilor celor doi inculpați până la concurența cuantumului despăgubirilor și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare.

Învederează că în cuprinsul actului de sesizare a fost indicat istoricul actelor prin care au fost infirmate soluțiile de netrimitere în judecată, ultima fiind ordonanța nr.2688/05.11.2014 a Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Consideră, referitor la Postelnicu Tudor, că nu sunt incidente dispozițiile Legii nr.115/1999 privind responsabilitatea ministerială, având în vedere că acesta nu a fost membru al Guvernului.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Postelnicu Tudor, întrucât a intervenit decesul acestuia, în temeiul art.396 alin.6 Cod procedură penală raportat la art.16 al.1 litera f teza III, solicită încetarea procesului penal pentru infracțiunea prevăzută de art.48 Cp rap la art.439 alin 1 lit.e, g, k Cod penal.

Arată că potrivit art.18 Cod procedură penală numai în caz de amnistie, prescripție, de retragere a plângerii prealabile, de existența a unei cauze de nepedepsire sau de neimputabilitate ori în cazul renunțării la urmărire penală, inculpatul poate cere continuarea procesului penal.

Solicită să se aibă în vedere că la termenul din 27.09.2017 apărătorul ales al părților civile a învederat că nu se va îndrepta pe latură civilă împotriva succesorilor inculpatului Tudor Postelnicu, astfel încât urmează a se constata că nu există pretenții civile și de asemenea se impune ridicarea măsurii sechestrului asigurător în ceea ce îl privește.

Arată că are de făcut o precizare în ceea ce privește concluzii scrise depuse la dosar, în sensul că s-a strecurat o eroare la pagina 7, paragraful 2, privind menționarea decretului nr.212/1960.